

מסורת הש"ס

(א) [לעיל כט.], (ב) זכאים
 זה, (ג) [זכאים זה],
 (ד) לקמן לו, זכאים זה;
 כ"מ נא, (ה) [חולין נח],
 (ו) [ע"ז פז.], (ז) י"ג כרב,
 (ח) [ע"ז ער. ע"ס.], (ט) [פ'
 לו ס' פ.],

גליון הש"ס

[illegible]

מוסף רש"י

דעווא ביה שטיחא. מן
 יטען הווא שטען מלחם
 ועסן הערט נאליה ואומין
 אל מלחם נאליה שטעמיה
 וזמא' שנת (קטו.) ממי
 תהרען מלחי מאו עמי
 תהניסיה. אין לשון
 אה העניסיה מלחב. כל
 ימות העזא שלא יאל נשר
 עמא (לעמא) וואס של
 כל הפאט אסוריה. ואיטל
 לאכלה מלחא (בית) אה.
 מופא הרצל עבירה. שלא
 יאל נשר עמא. (נש)
 ובני עמי עמי

רבינו חננאל

[illegible]

כל שעה פרק שני פסחים

רצא הלכמא דכל איסורין
חמץ לשאר איסורי אלא בהא
זיין מינה חלב שנפל לקדירה
איסורין שבתורה בששים בשלא

וְעָטָם: אָבֵל ע"י הַעֲרֹבָה לֵאמֹר: וְאִתִּי
 בְּעֵינֶיהָ וְעָבַר עָלֶיהָ לֹא קִיָּם
 לְחַמֵּר הַלֵּכָה כִּי שָׁמְעוּן לְעֵטְמֵיהָ
 לְחַמֵּר נָמִי בְעֵלְמָה חָמָן שֶׁל נָכְרִי
 עָלָיו הִפְסֵם מוֹתֵר אָף בְּחֵלְכָהּ
 וְלִיכָה לְמִיקָם עַל יְמֵי מִדִּי וְאִי
 רַבִּי יְהוּדָה חָמָן סָתְמָה קָאֵמֵר
 וְאִתְּפִילוּ דְנִכְרִי: צִנִּי חֵילָה וְנִכְרִי.
 שְׂאֻפְיָהּ יוֹם זֶה שֶׁעָבַר וְהוּא
 פֶּסַח: אָמֵר רַב קִדְרִיטוֹס בְּפֶסַח
 שֶׁבָּרַךְ רַב לְעֵטְמֵיהָ לְחַמֵּר [שֶׁ:]
 לְחַמֵּר זְמַנּוֹ אֲסוּר בְּהֵאֲרָה כִּי
 וְאִתּוֹ לִי בְמַשְׁהוֹ וְקִסְדָּהּ נִתְּן
 לְעֵטְמֵיהָ פֶּסַח אֲסוּר לְדִלִּית הַלֵּלְתָּ
 בְּיוֹמֵיהָ מִתְּמַם חֵדָּה לְחַמֵּר זְמַנּוֹ
 הַלֵּלְתָּ לְחַמֵּר דְּהַעֲרֹבָה לְחַמֵּר זְמַנּוֹ
 מוֹתֵר וְהֵאֵל פְּחוֹת מִתְּעַרְבוֹת הוּא יְעוּד
 קִדְרִיטוֹס נִתְּן טַעַם לְפֶנֶם מוֹתֵר הוּא
 עָלָיו יְמֵי הַפֶּסַח הוֹפֵה טַעַמּוֹ
 בְּדוֹזְפוֹתֵי הַלֵּל: וְלִיעֲבֹד שֶׁלֹּא
 בְּחֵינֵי. דֵּהָ מִדִּיר רַב לְעִיל [שֶׁ:] דְּחָמָן
 שֶׁלֹּא בְּחֵינֵי שֶׁלֹּא בְּחֵינֵי מוֹתֵר
 וְהֵאֵל מִשְׁהוֹ חֲשִׁיד לְהוֹ: בְּגִדִּי קִדְרִיטוֹ
 לְחַמֵּר הַפֶּסַח: אָשׁוּ וְכִינִי. אֵל
 מִתְּמַם לְדִמִּי יוֹתֵר מְשׁוּבִי: כִּרְשָׁה
 הַקִּדְרִיטוֹ מְשׁוּבִי הַקִּדְרִיטוֹ שֶׁשֶׁמֶת לְחַמֵּר
 כִּרְשָׁה סִלִּי. כְּדֹאֲמָן לְעִיל [שֶׁ:]

דעטעס זיך טיילט. שוין נאנט צו בקרקעווע וועט מען
בלאס: לעולם, אפילו חזר והוסק; אפילו במילא. להי
נקט אפילו במילא שאין דרך לאכול פת בלא מלח או ליפסן:
טשין

מִן בְּמִיּוֹ בֶּן דָּקָאֹה אֲמַר רַבִּן בְּטַעְמָא וְכו' מִן בְּמִיּוֹ דְּלִילָא
 דְּמִיּוֹרִי בְּחִמְרָא דְּחִמְרָא וְעִינֵי דְּהוּ בְּטַעְמָא אֶחָד וְכו' בֶּן שְׁמוֹן דְּרַבָּה
 רַבָּה (מִנְחוֹת כג. טז) מִשְׁנֵי רַבָּה דְּקֹדֶשׁ ר' יְהוּדָה מִן בְּמִיּוֹ ד"א וְכו'
 וְעַקֵּב מִן בְּמִיּוֹ עֵלֵי אֲמַרְרָא דְּגִמְרָא קֹאֲמֵר בְּשִׁלְיָה מִסְכָּה בִּלְאֵה (ד'
 עֵלֵי לְרַבִּן בְּמִיּוֹ עֵלֵי מִלְלָא דְּהִי הִלְכְתָּא וְכו' גּוֹשִׁים פֶּסֶק בְּר' יוֹחָנָן
 דְּסִבְרָא בְּנִי"ט וְכו' ג' אֶל אֶסְפִּיחֵי פֶסֶק דְּחִמְרָא בְּחִמְרָא בְּנִי"ט
 אֲמַר ר"מ דְּוָקָא בְּעַמְמָנָן לִפְנֵי ע"ז דְּלֹאֲמַנִי קֹאִי דְּעֵי מִרְיָא דְּבִנֵּי
 הַבְּאֻוִּיִּים שְׂכֵכָה רַבִּי יוֹסֵף טוֹב עֲלֵם מֵלֹא רִי"מ י"ן נֶפֶק שְׁמִינֶפֶק מִמֶּנּוּ
 אֲקוּרִין וְאֲקוּרִין אֲקוּרִין גִּנְאָה בְּכָל שְׁאוּל מִן נֶפֶק וְכו' מִלְלָא דְּאֶשֶׁר אֶשֶׁר
 בְּחִמְרָא פֶּסֶק לֹא עֵשֶׂה אֶשֶׁר ר"מ מַעֲשֵׂה אֲשֶׁר ג' בְּשִׁלְיָה לְמַלְכוּת דְּרַב אֲחַאיִם
 (נְהַל' אֲמַר ר' קִירוֹת בִּפְשֵׁי שִׁבְרֵי. ד' כ' מִתְרַל דְּמוֹס' ע"ז (דף
 לִפְנֵי אֲקוּר אוֹ מוֹתָר וְעַכְשָׁי בְּשִׁכְרָא אֲשֵׁנְחִי מִשְׁכָּה וְאִי ק"ל מוֹתָר
 לְמַלְכָּה אֲקוּר דְּגִמְרָא שְׁאִינִי בֵּת יוֹמָא אֲטוֹ בֵּת יוֹמָא וְעוֹד דְּהָסָה שֶׁר
 בְּשִׁכְרָא דְּרַפְּטֵי הִלְכִי: לְשִׁינֵיהוּ ע"ה אֲחֵר הִפְסֵק וְיִצְעֲקֵר בְּהוּ שְׁלֵא
 שְׁאִין רִגְלִין לְהִשְׁתַּמֵּחַ הִרְבֵּה בִּידָא מִ"ה אֵין מִנְעֻלִין אֲקוּרִין וְכו'
 בְּתַקְנָתָם שְׁאִמְרוּ עַד שֶׁמֶס הוֹאִיל שִׁכּוֹל לְהוֹסִיק וְלִצְטֵל אֲקוּרִין וְכו'
 וְמוֹסִיק (בִּכֵּל ד' ד') דְּהָסָה אֲקוּרִין מוֹקֵפֶה אֵין לוֹ שׁוֹרֵשׁ מִן הַשּׁוֹרֵשׁ אֲבָל
 לְעִיּוֹתָא שְׁאוּל נוֹתֵן טַעַם לִפְנֵי וּמִשְׁהוּ שְׁלֵא בְּמִיּוֹ כְּכֹ"ג מִנְעֻלִין וְלִדְ
 וְכו' מִפְּרֵשׁ דִּמְיוֹן שְׁהִקְדִּיּוֹת עַל חֶרֶס כֵּן אִם יֵהִיו אֲקוּרִין וְאֵין לֵהֶם מִתְּ
 לֵהֶם אֶע"פ שְׁאֵין לֵה מְקַנָּה מִשּׁוּם דְּהָסָה עֲלֵה אֲקוּרִין הִרְבֵּה אֲבָל הִכָּא
 דְּיִלְכָּא אֲחֵי אֲלִיעֶבֶר בְּמִיּוֹ. עֵלֵי לֹא גוֹר שְׁלֵא בְּמִיּוֹ אֲמַר רַבָּה

ואסירא אלף מתעס ריה דליכא איסור כולי האי: ד' **למא** אתי שמי' כפי' כל הכשר (חילוק קל): וס' גדים שעלו בקשרה מותר לחלוכל בכותמא וישן חורפא דלנון בלע טפי מדגים ורחמים שעלו בקשרה וזפי' וז' אדורסו נמי הכא מחוס התמור בלע טפי וזפי' אחר שפי' שם דלנון אסור בשר ממש קשה הכא כיון שנחנקת התמור יפה אף הוסק עמ' אחרת

٧

אמר רבא הלכתא חזין בוסנו בין במינו ובין שלא במינו אמר
בבא שהוא ברב. פסק רש"י בחולין דמין במינו במשהו כרבי
יהודה לאחר נפ' כל הנשר (חולין קט). מין במינו לא בטיל ואף רבי
קאמר התם נראה דרבי רבי יהודה מכלל הלכתא הכי ועוד הביא

ר'איה מהא דסליגי אפי' ורבה דפרק
בתרא דע"ו (דף טו.) חלה דחמירא
וחלה דשיכרא חמירא דמיט' וחמירא
דשמי רבא אמר במשחא אפי' אמר
בנותן טעם משום דמאן סבר כר
שמה אולית' ומר סבר כתר טעמא
אולית' אלאה בין לאפי' בין לרבא
מין במינו נמשחא ועוד פסק רבא
בשמעתא מין במינו נמשחא כר
ור"ם אומר דכל אלו אינם ראיות
דאין הלכה לז' כר' יהודה ולא "כרבי
והיהא דפ' בתרא דמס' ע"ו פלוגתא
דאפי' ורבה מזי למימר דחמירא
וחלה דטבל ויין נפק דמודו ר' יוחנן
ור"ל סהם נמשחו ושמעתא א"ר גר'
נמשחו כרבי"ל פשוטא בתנן כר'
ולא מטעמי' דרז דס"ל בכל איסורין
שבתורה נמיט נמשחו ורבה לית ליה
אלא דוקא בתנן בפסח משום חומרא
דחמץ וגם ר' יהודאי אלא פסק כ'
דדוקא בתנן פסק רבא כר' רז דשאלו
מקמיה כל איסורין שבתורה נמשחו
כר' אז בתנן טעם כר"י והשיב
דמלחר רבא חמץ בומנו בין במיט'
בין שלא נמיט נמשחו א"כ כר'
[מהו] הלכה כר' נמשחו אלא בשאר
איסורין כ"ט כר' יוחנן וכר"ל ועוד
אומר ר"ם דלא גרסי' נמשחו כר'
וכן שמעת כר' דלא גרסי ליה וסבר
דאין חמץ בומנו כר' יוחנן ורבה

[illegible]

ימי מדרגה ב' גיד הנשה (חולין 15.) ויין נסך דקאמיר האם במשהו
שמענין ויאסורי הנאה? אצל סתם ייין דשרי בהנאה ב' ובהנאות
לפי ע"י אסור בהנאה ואינו בטל אפילו בלא שמיני אלא
יין וסתם ייין חוק מטביל יין נסך יין במיניו וכן סוף במיני ב'נ"ט
מיתא דרבא איח ליה גם בחמץ בנ"ט: ופ"ע חו"ס חולין 15. ד"ה אמר
ח: וס: בני עבדא נשיכרא מספקא ליה אי קסבר דב ונתן טעם
ופ"ה קאמיר האם שפיר יעברו דנ"ט לפגם דוקא דיעבד דר' אבל
נ"ט שפוגם טעמו מהו שאר ציין אכל אינו פוגם אלא מחמת
ב'נ"ט. ממה לר"י נהי דמכירא לו דעמחא דחמץ בדיקא חשיב משהו
זלה ואפי' אסורא דרבנן אין מבטלין דאס לא כן מה היעילי חכמים
י' לענין שגזרו מן הדקל להטור ב'נ"ט שמרבה עליהן עולם מוכינס
י' דאית ל"י שורש מן המורה לא ומפרשה י"ד ויסק הואיל ואינס חמתי
י' י"ל דה"ס יולענד שלא במיני א"י לר"י כדב טעם אצל לפגם מותר
ה זה חסוד דיעבד ואפי' דלענין אסור דקירה שאין כן יומא אסריין
יכא אלא משהו והואיל ושלם במיני הוא יכול לבטל וכדיעבד דמי:
אלא שריח שיתערב לו חמץ אכל הכה להחיר לבטל ב'נ"ט איכא להחיר:
ופאה עם הא"י בתנור אסור לאכול בכותח אכל בתנור שרי האם לא
היה בברות. וזמנה וילכילי בכותח דאז נותן טעם ב'נ"ט אלא דקאמיר
י' דקאמיר האם יין נטון שחתכו בסקין אסור לאכול בכותח ופרש"י
שנתבטלו בקדירה אסור לאכול בכותח דע"י גישול בלעי וזמר מדאי
פ' שפמתי' שהשמונית קרוש על הסקין ואינו יוכר ואיכא ג'נזון טעם
אי אסור לאכול בכותח וי"ל דשומן שעל החמץ אינו יכול ל' נקמה יפה:
והלכתא

עין משפט
גר מצודה

סב א מ"י פ"ה מהל'
 תחת ה"ל ו' ויפד'
 ה"ל יצ' ופסיו מהל'
 מחללות אסורות ה"ל
 סתם לאין פה עוש"ע א"ת
 תתו סע"א:
 ע ב מ"י פ"ה מהל'
 סע"א:
קא ג מ"י פ"ה מהל'
 מור"מ ה"ל פה סתם
 שם עוש"ע א"ת ק"ר תת'
 סע"א:
קב ד מ"י פ"ה מהל'
 מחללות אסורות ה"ל
 ככ סתם תחת קרן עוש"ע
 י"ד יתכן ל' סע"א:

רבינו חננאל (רמשינ)
במינ גורה דלמא אתי
לבשל בהו במינ. ושמואל
אמר אחר זמן מותר
לבשל בהו בין במינ בין
שלא במינ. ואורא שמואל
לעמינ. דאמר שמואל
להי דמחבי ננדי, פירוש
ננדי נגון אני דמחרא.
אשוו ובינו, כלומר מכור
בזל לא תחברו בייק.
ואי לא דרשינא לכו

רשם שמעון דשרי בביטן
 לאחז הסתם בין בביטן
 בין שלא בביטן, והא' דלא
 דרש חזק מזה הסתם הזה
 חתירה דרב, וכל מה שיהיה
 לאורו כיהיה, וד' וקיי'ל
 בהא כשמואל, והה' וקיי'ל
 דגורא דתורה בשומן של
 ששה, וסודיה רבה כ'
 אהרליא למופא פה פה
 לעולם, אע"פ שמסמיקין
 דאחז, חמ"ש דלמא פה
 למחיל דפה הוה בחל'ה.
 ומתבטין עלה אין לן
 העיפה בחל'ה שומן דגורל
 עבירה, כלומר שאם יאכל
 פה הוה בחל'ה, כשכש, ואם
 של כל פה אסורה.
 כיצא כן א"ש טע"א
 התורן באלי' שומן דגורל
 עבירה של'ה אלא אוכל
 פה בחל'ה, ואם א"ש כל
 פה תתאפה באחזי התורן,
 אסורה עד שישק התורן,
 ש"ס שאם חמ"ש מותר.
 וצלה בחיבוקא לרובה
 ב' אהרליא.

א) עיין לעיל דף ה ע"ב א"ל
רמב"ם לנבי מרחץ בעירו חמירא
דנבי חילא וכו' וע"פ היטב
בהשגות הראשון בפסד מהל'
חור"ת הלכה ג' ונכ"מ ונלמ'ת
שם ועי' בחי"ס י"ח סק"ד
בשם הירושלמי ודדק.